

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1157

18.05.2025 (136)

Hitler sodassa : Mitä *todella* tapahtui?

kirjoittanut A.V. Schaerffenberg

Osa 4

Luku 3: Reinhard Heydrich

Suurimpien omistautuminen on riskien ja vaarojen kohtaamista ja kuoleman noppapeliä."

Friedrich Nietzsche

"Itsensä voittamisesta", toinen osa, *Näin puhui Zarathustra*

Voidaan sanoa, että Saksa hävisi toisen maailmansodan paitsi ennen sen alkua myös jo vuonna 1931, kaksi vuotta ennen Hitlerin valitsemista liittokansleriksi, jolloin hän vielä taisteli vallasta. Samana vuonna Hans-Thilo Schmidt, epäonnistunut saippuatehtaan omistaja, sai veljensä Rudolfin, silloisen viestijoukkojen päällikön, kautta pienen aseman Saksan armeijan *Chiffrierstelle*- eli "salakirjoitustoimistossa". *Chiffrierstellen* salakirjoittajat olivat tuohon mennessä lähes kymmenen vuoden intensiivisen työn jälkeen saaneet valmiiksi koodikoneen, joka oli paljon edellä kaikkia siihen mennessä keksittyjä sa-

lauslaitteita. Se tunnetaan nimellä *Enigma*, ja se säilytti saksalaisten sotilaskäskyjen salaisuuden kaikilta ulkopuolisilta yrittäjiltä lukea niitä.

Marraskuussa Schmidt matkusti Grand Hotel Verviersiin, Belgiaan. Siellä hän luovutti *Enigman* salaisen toiminnan paljastavia luottamuksellisia asiakirjoja ranskalaiselle salaiselle agentille 10 000 markkaa (nykyrahassa noin 30 000 dollaria) vastaan. "Schmidtin petoksen ansiosta", Simon Singh kirjoittaa salausanalyysin historiassaan, "liittoutuneiden oli nyt mahdollista luoda tarkka kopio Saksan sotilaallisesta Enigma-koneesta" (146). Operaatio, jonka tarkoituksena oli lopulta murtaa sen koodatut viestit, oli Britannian salaisen palvelun agenttien mukaan "ultrasalaisuus". Maansa rahasta pettäneen epäpoliittisen petturin ansiosta maailma tulisi tiensä päähän. Mutta edes *Ultra* ei riittänyt voittamaan sotaa liittoutuneille, varsinkaan merellä, jossa *Kriegsmarinen* koodit eivät edelleenkään olleet purettavissa. Vuoden 1943 alussa britit kuitenkin kaappasivat sukellusveneen, jossa oli yhä osa sen koodista. Saksan sotilastiedustelupalvelun (*Abwehr*) petturit toimittivat loput, ja sukellusvenekampanja romahti äkillisesti. Kuninkaallisen laivaston ja Yhdysvaltain laivaston hävittäjien kapteenit tiesivät kaikkien saksalaisten sukellusveneidä sijainnin ja jatkoivat niiden armoitusta syvyysammuntaa.

Toisen maailmansodan ratkaisevaan käännekohtaan johtaneet tapahtumat alkoivat Kolmannen valtakunnan sisällä käydyistä salaisista kamppailusta kahden sen vähemmän tunnetun henkilön välillä: Wilhelm Canaris ja Reinhard Heydrich. Ironista kyllä, molemmat miehet olivat vanhoja ystäviä. Heydrich, SS:n *turvallisuuspalvelun* (SD) johtaja, oli palvellut Canarin alaisuudessa laivastossa 1920-luvulla, ja hänen entinen esimiehensä nousi *Abwehrin* päälliköksi vuonna 1935. Seuraavana vuonna Heydrichistä tuli *Gestapon* (*Geheime Staatspolizei*, valtion salainen poliisi, joka vastaa FBI:tä tai Scotland Yardia) johtaja. Hänen tehtävänään oli jäljittää vakoojia ja pettureita sekä edistää vakoilua vihollismaissa. Nämä tehtävät kuuluivat tavallisesti *Abwehrille*, joka oli oletettavasti epäpoliittinen organisaatio, joka käsitteli yksinomaan sotilaallisia ongelmia. S.D:tä tarvittiin kuitenkin torjumaan ideologisia vastustajia - sekä ulkomaisia että kotimaisia - jotka pyrkivät tuhoamaan kansallissosialismin kaikin mahdollisin keinoin. Heydrich osoittautui neroksi näiden näkymättömien vihollisten kukistamisessa, ja hän pystyi suurelta osin mitätöimään salaisen tiedustelutekniikan tehokkuuden jäljittämällä nopeasti vakoojat ja petturit, jotka toimittivat Englannille elintärkeää tietoa, joka sai *Ultran* toimimaan.

Hän oli yhtä menestyksekkäs myös hyökkäyksellisissä peitetoimissa. Mikkelsonin kuvaamana "epäilemättä koko sodan näyttävimpänä yksittäisenä vallankaappauksena" Heydrich manipuloi Stalinin vainoharhaisuutta niin taitavasti vakuuttavan disinformaation avulla, että marsalkka vastasi murhaamalla oman puna-armeijansa ylimmän johdon. Neuvostoliiton ammattitaitoisten sotilasjohtajien

joukkotappio ilmeni nöyryyttävinä takaiskuina pienen Suomen käsissä vuonna 1940 ja akselivaltojen katkeamattomana menestyksenä Venäjällä seuraavana vuonna.

Heydrichistä tehtiin 27. syyskuuta 1941 Tšekin alueen suojelija. Virallisesti hänet oli nimitetty tuomaan järjestystä tuohon hankalaan ja tuottamattomaan maahan, mutta salaa ja ensisijaisesti jahtaamaan vakoilurengasta, jonka epäiltiin toimivan itse Wehrmachtin sisällä. Heydrich toi tšekit pois feodaalisesta slaavilaisuudesta, joka oli hallinnut heitä keskiajalta lähtien, tavoitteenaan tehdä heistä nykyaikaisen eurooppalaisen yhteisön jäseniä. Hänen suunnitelmansa olivat kehittyneet niin nopeasti vuoden 1942 alkuun mennessä, että tšেকেistä tuli kaikista miehitetyistä kansoista kaikkein tuottavin, Reich-myönteisin - muutos oli sitäkin merkittävämpi, kun otetaan huomioon, että tšekit olivat alle vuotta aiemmin vihanneet Saksaa. Heydrichin menestys perustui hänen päättäväisyyteensä tehdä Tšekin valtiosta ihanteellinen kansallissosialistinen valtio, jossa sen kansa tunsu, ettei se enää kuulunut mihinkään vähäpätöiseen, pieneen maahan vaan oli arvokas ja osallistuva osa yhdistynyttä maanosaa. He alkoivat ajatella itseään vähemmän tšেকেinä kuin eurooppalaisina, jotka kamppailivat yhteisestä olemassaolostaan saksalaisten lisäksi myös ranskalaisten, skandinaavien, unkarilaisten, espanjalaisten jne. kanssa.

Samalla kun Heydrich yhdellä kädellä kohensi Tšekin protektoraattia, hän toisella kädellä teki tyhjäksi valtakunnan maanalaisten vihollisten maanpetoksen ja vakoilun. Hän oli heidän jäljillään ja vangitsi vakoojan toisensa jälkeen, millä oli tuhoisia seurauksia Britannian sotilastiedustelulle. Helmikuussa 1942 Heydrich teki kuitenkin järkyttävän löydön: Saksan *Abwehrin* agentti Paul Thuemmel vakoili liittoutuneiden hyväksi. Sen sijaan, että Heydrich olisi eliminoinut Thuemmelin, hän päästi hänet vapaaksi ja antoi seurata häntä. Petturi johdatti S.D:n tutkijat *Abwehrin* korkeimmille tasoille, ehkä jopa Heydrichin vanhan ystävän Wilhelm Canarisin luo.

Heydrich ei tiennyt, miten syvästi Canaris vihasi kansallissosialismia ja miten hirvittävää, jopa ratkaisevaa vahinkoa hän oli jo aiheuttanut Saksalle. Esimerkiksi kesällä 1940 Canaris sai Kolmannen valtakunnan sotilastiedustelun johtajana käskyn valmistella diplomaattisesti tietä yhteistyölle ensin Vichyn Ranskan ja sitten Espanjan kanssa, jossa Hitlerin oli määrä tavata Phillipe Petain ja Francisco Franco. Fuhrer piti yhteistyötä niin tärkeänä, että hän halusi vedota heihin henkilökohtaisesti. Hän ihaili suuresti ranskalaista marsalkkaa, joka oli jäänyt lyödyn maansa rinnalle sen synkimmällä hetkellä edellisen kesäkuun alussa, kun taas Charles DeGaullen ja muiden Saksan kanssa sodan aloittaneiden kaltaiset jättivät Ranskan pulaan ja pakenivat Englantiin.

Hitler oli ajoittanut tapaamisensa hyvin. Kuninkaallisen laivaston alukset tekivät

3. heinäkuuta provosoimattomia salakavaliala hyökkäyksiä Ranskan laivastoa vastaan, joka oli rauhallisesti ankkurissa Pohjois-Afrikan satamissa, Algerian Oranissa ja Mers-el-Kebirissä. Lentotukialus *Ark Royal*in pommikoneet palasivat 6. heinäkuuta, kun niiden yritys upottaa ranskalainen taistelulaiva *Dunkerque* torjuttiin, mutta ei ennen kuin brittiläinen torpedo osui syvyyspanoksilla lastattuun kevyeseen laivaan ja tappoi 150 miehistön jäsentä. Kaksi päivää myöhemmin HMS *Hermes*in pommikoneet hyökkäsivät Ranskan lippulaivaa *Richelieu*ta vastaan Dakarissa, mutta puolustajat torjuivat heidät jälleen. Vielä syyskuun lopulla (23.-25. syyskuuta) Churchill yritti kaapata Ranskan laivastovoimat Länsi-Afrikassa. Hänen yrittäessään vallata Dakarin varuskunnan ranskalaiset taistelivat niin raivokkaasti, että ne vaurioittivat pahoin kahta brittiläistä taistelulaivaa (HMS *Barham* ja *Resolution*) ja lähettivät hänen hyökkäysyrityksensä pakettiin.

Nämä voitot palauttivat Ranskan itsetunnon Saksan Wehrmachtille kärsityn tappion jälkeen ja olivat vakava isku Britannian moraalille, erityisesti kuninkaallisessa laivastossa. Kahden ensimmäisen päivän aikana, jolloin Englanti hyökkäsi entisiä aseveljiään vastaan, 1297 ranskalaista merimiestä oli saanut surmansa; useimmat olivat palavan öljyn meressä kauhistuttavasti palaneet, heidän aluksensa upposivat tai vaurioituivat pahoin. Churchill väitti, että hänen liittolaistaan vastaan vajaat kaksi kuukautta aiemmin tehdyt hyökkäykset olivat estäneet Saksaa kaappaamasta aluksia. Hitler ei kuitenkaan ollut koskaan kiinnostunut Ranskan laivastosta; hänellä ei ollut aikomustakaan tuhlaa kallisarvoisia öljyvarantojaan, jotka oli tarkoitettu panssarivaunuja varten, kalliisiin ja haavoittuviin sota-aluksiin.

Tämän vuoksi hän salli, että ranskalaiset alukset miehitettiin ja jopa aseistettiin yksinomaan ranskalaisilla merimiehillä erityissäännöksen nojalla, jonka mukaan saksalaisten, italialaisten tai brittien yritykset vallata laivasto johtaisivat alusten upottamiseen ennen kuin ne voitaisiin ottaa haltuun. Toisin sanoen Führer teki mahdottomaksi sen, että hän itse - tai kukaan muukaan - voisi varastaa ranskalaisia aluksia. Churchill tiesi tämän, samoin kuin koko muu maailma, koska sopimus oli julkaistu etusivun juttuina kaikissa maailman suurimmissa sanomalehdissä. Vaikka liittoutuneet jatkoivat Hitlerin esittämistä epäluotettavana valehtelijana, hänen Wolfsschluchtin päämajassaan 20. kesäkuuta 1940 pidetty salainen merivoimien kokous todisti, että hän uskoi, mitä sanoi. Suuri amiraali Raeder raportoi Ranskan korkeasta laivastosta: "Führer haluaa pidättäytyä kaikista toimenpiteistä, jotka vaikuttaisivat Ranskan kunniaan."

Churchillin todellinen motiivi tämän pelkurimaisen operaation määräämiseen oli kistaa Ranskalle, joka oli röyhkeästi allekirjoittanut aselevon halveksuttavien natsien kanssa, vaikka hän petti Ranskan armeijan kentällä vuoden 1940 sotaretkellä ja varmisti sen tappion (ks. jäljempänä). Churchillillä oli muitakin motiiveja hyökkäykselle. Liittoutuneita kannattava *Marshall-Cavendish Illustrated Encyclo-*

pedia of World War Two myönsi: "Suoraan sanottuna Churchill halusi iskeä mahtavan iskun pienin kustannuksin saadakseen Britannian kansallisen ja kansainvälisen mielipiteen liikkeelle. Kuten hän kirjoitti kirjassaan *The Second World War*: "Tässä oli tämä Britannia, jonka niin monet olivat laskeneet alas ja ulos, jonka muukalaiset olivat luulleet vapisevan antautumisen partaalla sitä vastaan asettuneen mahtavan voiman edessä, iskemässä häikäilemättömästi eilisten rakkaimpien ystäviensä kimppuun ja varmistamassa itselleen hetkeksi kiistattoman määräysvallan merellä" (sic, Britannian laivastovoimat torjuivat ranskalaiset puolustusjoukot)."" (vol. I, 229).

Saman lähteen mukaan (226, 227), kun hän ehdotti sotilaallisia toimia "rakkaimpia eilisiä ystäviään" vastaan kuninkaallisen laivaston komentajille, Northille ja Somervilleille, nämä olivat "kauhuissaan ja hämmästyneitä". Yli kaksikymmentä vuotta myöhemmin (vuonna 1962) laivaston amiraali (eläkkeellä) Sir John H.D. Cunningham kauhisteli yhä pelkkää muistoa Churchillin aseellisesta petturuudesta yllättyneen liittolaisensa suhteen "kauhistuttavan häpeällisenä, kauhistuttavan typeränä"(229). Käymällä täysimittaista sotaa - ei pelkästään puolueeton maata vastaan vaan vain kahdeksan viikkoa aiemmin syntynyttä entistä liittolaista vastaan - Churchill syylistyi todelliseen sotarikokseen, joka oli suuruusluokkaa. Hänen salakavalaa hyökkäystään seuraavana päivänä Ranska katkaisi diplomaattisuhteet Britanniaan ja lähetti sitten pommikoneiden hyökkäyksen Gibraltariin kostoksi. Churchill perääntyi sodan julistamisesta, koska se olisi antanut Hitlerille sen, mitä tämä halusi: sotilaallisen liiton Ranskan kanssa.

Viha kaksinaamaisia brittejä kohtaan ei ollut koskaan aikaisemmin ollut Ranskassa ollut näin suurta, ja Hitler yritti hyödyntää kansantunnetta pyytämällä Petainilta liittoa Englantia vastaan. Viimeaikaisten tapahtumien valossa marsalkan oli pakko suostua, joten ranskalais-saksalaisen yhteistyön näkymät näyttivät hyviltä. Kenraali Franco oli vielä innokkaampi hyppäämään mukaan taisteluun. Hän nautti tilaisuudesta tulla valtakunnan avuksi sen kriisiaikana, aivan kuten saksalaiset olivat auttaneet häntä voittoon Espanjan sisällissodassa. Mutta ennen kuin Führer tapasi Petainin ja Francon vahvistaakseen heidän liittoutumisensa, Canaris kertoi heille henkilökohtaisesti ja ehdottoman luottamuksellisesti, kuten vanha sotilas aseveljilleen, että Saksa oli tuomittu häviämään sodan ja että molempien valtiomiesten, jos he rakastivat maataan, ei pitäisi koskaan suostua minkäänlaiseen sopimukseen Hitlerin kanssa. He olivat hämmästyneitä kuullessaan tällaisen uutisen, mutta koska se tuli keneltäkään muulta kuin Saksan oman sotilastiedustelun päälliköltä, he olivat taipuvaisia uskomaan häntä, vaikka Hitler oli tuolloin saavuttanut katkeamattomia menestyksiä kaikilla rintamilla.

Erityisesti Franco oli altis *Abwehrin* päällikön kumouksellisille toimille, koska hän oli vanha, henkilökohtainen ystävä mielistelevalle Canarisille, jonka toimis-

tossa roikkui suuri valokuva, ei hänen Führeristään vaan Espanjan generalissimo-sta. Kun Hitler vieraili Petainin luona, marsalkka, joka oli edelleen ystävällinen, kieltäytyi selittämättömästi kaikista yhteistyöehdotuksista; hänen asenteensa oli muuttunut. Hitler oli tarjoutunut tukemaan Englantia vastaan ja rakentamaan uudelleen Ranskan laivaston, mutta edes tämä ennennäkemätön anteliaisuus ei horjuttanut Petainia. Vuotta myöhemmin, heinäkuun alussa, Churchillin sotaisa suhtautuminen entiseen liittolaiseensa oli jatkuvaa, kun hän aloitti voimakkaan hyökkäyksen puolueettomaan Syyriaan. Ranskalaiset puolustajat nujerrettiin, mutta he saivat aikaan noin 2 500 tappiota briteille. Tällainen hyökkäys - Ranskan alueen valtaaminen, tuhansien ranskalaisten siviilien tappaminen terrori-iskuissa ja ranskalaisten laivojen upottaminen, jossa kuolonuhrien määrä oli suuri - oli marsalkalle enemmän kuin riittävä peruste julistaa sota Englannille. Mutta Canaris oli myrkyttänyt mielensä vakavilla epäilyillä tulevaisuudesta, epävarmuuksilla, jotka estivät häntä tekemästä oikeaa päätöstä.

Petainin pettymyksen tuottaneen tapaamisen jälkeen Hitler sai samanlaisen vastuksen Espanjan rajalla sijaitsevassa Hendayessa Francolta, jonka Gibraltarin valtaaminen olisi varmistanut voiton Välimerellä ja väistämättä myös Pohjois-Afrikassa. Tämä operaatio oli tuolloin Führerin päällimmäisenä mielessä. Hän halusi Saksan, Italian, Ranskan ja Espanjan välisen liiton, jolla Britannia ajettaisiin pois Välimereltä. Ilman Canarinin tekemää diplomaattista sabotaasia tällainen liitto olisi epäilemättä syntynyt, ja sodan kulku olisi muuttunut radikaalisti akselivaltion eduksi. Hänen diplomaattinen sabotaasinsa ei kuitenkaan päättynyt Ranskaan tai Espanjaan. Hän yritti samalla tavoin saada Bulgariaa, jolla on arvokkaita öljyvarat, luopumaan akselivaltion liittymisestä, mutta epäonnistui, kun kuningas Boris liittoutui 1. maaliskuuta 1941 valtakunnan kanssa. Pelkurimaisena kostona Canaris myrkytti hallitsijan kaksi vuotta myöhemmin.

Muiden aristokraattien tavoin, jotka juonittelivat varjoissa omaa kansaansa vastaan, Canaris "ei koskaan ollut vailla rahaa ylläpitääkseen mukavaa ja sivistynyttä elämää kotimaassa" (Manvell, 41) --- jopa ensimmäisen maailmansodan jälkeisinä synkkinä päivinä, jolloin köyhtyneitä saksalaisia näki nälkää miljoonittain. Ruhrin alueen teollisuusmiehen poikana hän halusi määrätietoisesti säilyttää perityn varallisuutensa yli kaiken muun. Saattaa olla toinenkin tekijä, joka ei ainoastaan ymmärrettävästi synnyttänyt hänen peräänantamatonta vihaansa kansallissosialismia kohtaan, vaan myös erotti hänet muista maanpettureista. Canaris oli mahdollisesti juutalainen. Hänet tunnettiin läheisimpien ystäviensä keskuudessa salaperäisesti "pikku Levantilaisena" (Manvell, 39), ja hänen esi-isänsä eivät olleet Saksassa vaan Lombardiassa, jossa juutalaiset ylläpitivät kukoistavaa kauppayhteisöä Italian renessanssista lähtien. Vahvistamattomassa raportissa (Britton, 26) mainitaan alaviitteessä, että "Wilhelm Canaris" oli itse asiassa syntyjään Mo-

ses Meyerbeer. Manvell ja Fraenkel korostavat hänen mahdollista ei-arjalaista taustaansa selittämällä, että Canaris "onnistui jopa (väärennettyjen papereiden avulla) tuomaan juutalaisia *Abwehrin* palvelukseen, sellaisia miehiä kuin everstit Simon ja Bloch" (140). Kun juutalaiset johtivat hänen omaa sotilastiedusteluaan, Hitlerin tuskin olisi voitu odottaa voittavan sodan.

Kevääseen 1942 mennessä Heydrich alkoi tunnistaa Canarisin (vai Meyerbeerin?) Kolmannen valtakunnan vaarallisimmaksi petturiksi. **SD:n** upseerin Walter Schellenbergin mukaan Heydrich "tunsi itse asiassa olevansa varma, että Canaris oli pettänyt hyökkäyksen ajankohdan lännessä, mutta hän ei kuitenkaan halunnut vielä ryhtyä toimiin häntä vastaan". Hän odottaisi ja keräisi lisää todisteita. 'Sinun ei pidä antaa hänen nukuttaa itseäsi', Heydrich varoitti minua. Tulisi kuitenkin päivä, jolloin Canarista rangaistaisiin kaikesta siitä vahingosta, jonka hän oli aiheuttanut hallinnolle" (Schellenberg, 405-6). Itse asiassa Canaris ei ollut ainoastaan ilmoittanut briteille Saksan etenemisestä Ranskaa vastaan, vaan varoitti heitä kahdesti myös lähestyvistä hyökkäyksestä Neuvostoliittoon (Manvell, 150).

Canaris oli vihdoin muuttumassa varovaiseksi Wehrmachtin lojaalien osien keskuudessa. Kenttämarsalkka Wilhelm Keitel "oli jopa moittinut häntä jatkuvista varoituksista, joita hän sotilastiedustelun johtajana katsoi velvollisuudekseen antaa" (Manvell ja Fraenkel, 150). Ja Heydrich oli alkanut lähestyä *Abwehrin* petturia. "Huomasin nyt ensimmäistä kertaa merkkejä Canarisin sisäisestä väsymyksestä", Schellenberg muisteli. "Hän oli uupunut jatkuvasta sisäisestä konfliktista. Heydrichin viime kuukausien jääkylmä taktiikka alkoi vaikuttaa. Hän tunsi olonsa epävarmaksi ja levottomaksi, ja, tai niin minä ainakin luulin, hänellä oli jotain Heydrichin fyysistä pelkoa" (Schellenberg, 406). Schellenbergin vaikutelman vahvisti eräs Canaroksen varhainen elämäkerran kirjoittaja: käännetyin takin amiraali "pelkäsi suoraan sanoen kuollakseen Heydrichiä, jota hän kerran kutsui 'pedoista älykkäimmäksi'. Vaikka hän ei koskaan vaikuttanut hermostuneelta Hitlerin kanssa, olivatpa olosuhteet kuinka vaikeat tahansa, Heydrichin puhelinsoitto häiritsi häntä koko päivän" (Abshagen, 202).

Paniikkiin joutunut Canaris ilmoitti briteille, että jos Heydrichiä ei poistettaisi heti, he menettäisivät kaikki yhteytensä Saksan sisällä muutaman viikon kuluttua. Reilussa taistelussa saksalaiset olivat aina voittaneet ja voittaisivat jatkossakin, kunnes lopullinen voitto olisi heidän. Liittoutuneiden ainoa toivo selviytyä oli vakoilu. Heydrichin Tšekin esitys oli niin ikään tullut lopullisesti harkittavaksi toteutettavaksi kaikilla miehitetyillä alueilla, joilla Saksan armeijan raskaskäiset aristokraatit olivat vallassa. Mikkelsonin mukaan Heydrich "ei odottanut mitään muuta kuin, että hän voisi korvata tehottoman ja korruptoituneen armeijan hallinnon Ranskassa ja mahdollisesti kaikilla alueilla. Liittoutuneiden johtajat Moskovassa ja Lontoossa olivat kauhuissaan. Mitä jos Heydrich ja SS ottaisivat haltu-

unsa kaikki alueet ja saivat käyttöönsä kymmenien miljoonien ranskalaisten, belgialaisten, hollantilaisten, tanskalaisten, norjalaisten, puolalaisten, slaavien, ukrainalaisten ja valkovenäläisten tehokkaan yhteistyön, joka yhdistyisi SS:n supervaltioksi? Sota voitaisiin hävitä! On selvää, että Heydrich oli Kolmannen valtakunnan vaarallisin mies, ja hänet on eliminoitava hinnalla millä hyvänsä."

Tilanteen vakavuudesta huolestuneena Churchill määräsi, että muutamat Tšekistä kotoisin olevat salamurhaajat laskettiin laskuvarjolla Prahan lähelle. Toukokuun 27. päivän aamuna he hyökkäsivät avoimeen, vartioimattomaan autoon, jossa Heydrich istui. Heidän käsikranaattinsa räjähti jalkatilaan ja haavoitti häntä kuolettavasti. Hän kärsi tuskallisesti muutaman päivän ja kuoli 4. kesäkuuta 1942 kello 4.30 aamulla. Rommelin murhan seurauksena Rommelin *Afrika Korps* kärsi ankaran tappion El Alameinissa, ja vain muutamaa viikkoa myöhemmin 6. armeijan 22 divisioonan ja 330 000 miehen vahvuisen joukon saarto Stalingradissa - toisen maailmansodan kaksi ratkaisevinta taistelua. Molemmissa tapauksissa Churchill ja Stalin tiesivät saksalaisten taistelusuunnitelmat ennen kuin nämä astuivat kentälle.

Mikään ei varmaankaan kuvaavammin ilmentänyt Heydrichin kuoleman myötä saavutettua käännekohtaa kuin sota merellä: Hänen murhansa oli Saksan sukellusvenekampanjan ehdoton huippukohta, kun 190 liittoutuneiden alusta upotettiin, mikä on suurin sukellusveneiden koskaan saavuttama määrä. Seuraavasta kuukaudesta alkaen niiden menestys väheni. Ei ollut sattumaa, että akselivaltion joukot olivat olleet voitolla hänen murhaansa asti, mutta alkoivat sen jälkeen hävitä tasaisesti.

Heydrich oli ehkä vain päivien päässä Canarisin pidättämisestä ja juutalaisten hallitseman *Abwehrin* sulkemisesta, millä oli väistämättä kohtalokkaita seurauksia kaikille pääesikunnan salaliittolaisille. Hänen murhansa jälkeen Gestapon tutkijat joutuivat kuitenkin sivuraiteille, koska Saksan sisällä oli ilmeisesti tärkeämpi vakoilurinki, joka tunnettiin nimellä *Die rote Kapelle* ("Punainen orkesteri"). Sen perusti ja sitä johti Leopold Trepper, kommunistijuutalainen, joka muutti sodan jälkeen Israeliin. Kuten heidän kollegansa *Abwehrissa* ja yleisesikunnassa, Trepperin petturit olivat yläluokan dilettantteja, mukaan lukien amerikanjuutalainen juutalaisnainen ja "köyhtynyt preussilainen aristokraatti" (Manvell, 166). Tämä kapinallinen roskajoukko, joka tunnettiin jopa omiensa keskuudessa nimellä "kommunistinen aristokratia", nautti myös siitä, mitä he pitivät älyllisesti muodikkaana flirttailuna neuvostotyyllisen marxilaisuuden kanssa erottaakseen itsensä vulgaareista natseista.

Trepperin avustuksella (10 000 markkaa, liikkuvat painokoneet ja useita radiolähettimiä) he kuitenkin perustivat "tiedustelutoimintaa ja poliittisen propagandan edistämistä varten organisaation, joka uhkasi huomattavassa määrin natsien

sotakoneistoa" (Manvell, 166). Punainen orkesteri sijoitti agentteja Luftwaffen yleisesikuntaan, ulkomaan lähetysten valvontapalveluun ja jopa itse Saksan hallitukseen. Vaikka Gestapo ja S.D. lopulta hävittivät Trepperin *Punaisen orkesterin*, sen jahtaaminen ja hävittäminen vei huomiota Abwehrilta ja armeijalta.

Samaan aikaan vastavakoilun tutkijat eivät voineet uskoa, että Saksan oma sotilastiedustelu oli petturien hautomo. Heydrichin murhaa seuranneina vuosina Canaris jatkoi rooliaan Saksan tappavimpana syöpänä, kunnes hänet paljastettiin epäonnistuneessa Hitlerin murhayrityksessä 20. heinäkuuta 1944. Kahdeksan kuukautta myöhemmin "pikku Levantilainen" kuoli alasti hirsipuussa. Liian myöhäistä! Siihen mennessä hän ja hänen petturitoverinsa yleisesikunnassa olivat toimittaneet liittoutuneille kaiken, mitä nämä tarvitsivat sodan voittamiseksi. Hitler oli kuin sokea nyrkkeilijä, joka taisteli ylivoimaisia vastustajia vastaan, jotka tiesivät jokaisen liikkeen kauan ennen kuin hän teki sen.

Kuten Mikkelson kirjoittaa, "Liittoutuneiden johtajat Lontoossa ja Moskovassa tiesivät tarkalleen, mikä oli vaakalaudalla. Heidän **SS-Obergruppenfuehrer** Reinhard Heydrichin murhaamisensa takasi, että Kolmas valtakunta murskautuisi liittoutuneiden ylivoimaisten joukkojen puristuksessa."

NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

**SS Defender
against Bolshevism**
by Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!**

Translated from the SS Original

**The Poisonous
Mushroom**
by Julius Streicher
Der Giftpilz

Translated from the Third Reich Original

**Hitler
in Italy**
**HITLER
in ITALY**

English / German / Deutsch / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

**Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**